

Arrest

nr. 214 471 van 20 december 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 september 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 augustus 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 22 augustus 2016 en heeft zich vluchteling verklaard op 7 september 2016.

1.2. Op 8 augustus 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 10 augustus 2018 aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger, Hazara en sjiitisch ismaili. U bent geboren in het jaar 1376 (i. e. 1996) in het dorp Bekh, district Dahane Ghor, provincie Baghlan. U werkte als arbaki (lokale politie) en was gestationeerd aan het checkpoint in Bekh.

Op 18 hut 1394 (i. e. 8 maart 2016) werd een dreigbrief van de taliban, gericht aan u, naar uw vader op zijn werk in de kliniek van Bekh gebracht. Uw vader zei dat de regio niet meer veilig was, de taliban mogelijks Dahane Ghor zou innemen, en u dan onmiddellijk zou opgepakt worden door hen. U besloot daarop het land te verlaten.

U verliet Afghanistan op 20 hut 1394 (i. e. 10 maart 2016) en reisde door naar België. Op 22 augustus 2016 kwam u aan in België, op 7 september 2016 vroeg u asiel aan.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een document van de Afghaanse Lokale Politie (ALP) in verband met het feit dat u zou optreden als vervanger van Z., uw taskara, de dreigbrief die u ontving van de taliban, de taskara van uw vader, documenten in verband met het werk van uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er moet immers worden gesteld dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de problemen die u kende met de Taliban en de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kaboel te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines met betrekking tot Afghanistan van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kaboel vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een jongeman bent die tot de twaalfde graad naar school geweest is (CGVS1, p. 10). Verder blijkt u uit een welgestelde familie te komen. U verklaart zelf dat uw familie geen financiële problemen kende (CGVS2, p. 10). Verder verklaarde u dat uw familie in het bezit is van een eigen huis, vee en 20 jerib gronden, en dat jullie zelfs werkers konden inhuren om deze gronden voor jullie te bewerken (CGVS1, p. 4; CGVS2, p. 10). Uw vader zou bovendien een respectabele functie gehad hebben in de medische sector (CGVS2, p. 3-9). Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u beschikt over een netwerk in Kaboel. Uw tante langs vaderskant zou zich ondertussen in Kaboel gevestigd hebben (CGVS2 tante Y. M. G. 1616207, p. 4). Ook via uw oom Y. Mo. A. (1616206), zou u over een invloedrijk netwerk in Kaboel kunnen beschikken.

Deze oom blijkt namelijk connecties te hebben met zakenmensen en Kaboelde Agha Khan en zijn vertegenwoordigers in Kaboel en met stamleden uit jullie eigen regio die zich daar gevestigd hebben (CGVS2 oom Y. Mo. A. 1616206, p. 8-10). Uit de vaststelling dat uw oom in België verblijft, kan niet worden afgeleid dat u niet op zijn netwerk in de Afghaanse hoofdstad zou kunnen rekenen. Ook zelf blijkt u dorpelingen te kennen die zich in Kaboel gevestigd hebben (CGVS2, p. 11-12). Gezien u dus een jongeman bent, die op zijn minst een basisopleiding genoten heeft, afkomstig is uit een opgeleide en welgestelde familie, en netwerk heeft in Kaboel, kan men ervan uitgaan dat u in staat bent om een duurzaam leven op te bouwen in Kaboel.

Inzake de door u aangehaalde problemen met de Taliban moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat er geen aanwijzingen zijn dat personen die naar de steden verhuizen nog langer gevisieerd worden door de Taliban, waarvan de prioriteiten en operationele capaciteit zich in de steden concentreert op 'high profile targets, ranking from serving government officials upwards' (EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 97-98; EASO, COI report Afghanistan, Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans, december 2012). Ook uit recente informatie in dit verband kan worden afgeleid dat hoewel de Taliban over informatie beschikt in de Afghaanse hoofdstad, zij zich nog steeds richten op hoge profielen. Wat lagere profielen zoals u – u was immers slechts gedurende een viertal maanden actief als arbaki (CGVS1, p.11) en stond enkel in voor de bewaking van de commandopost in uw dorp (CGVS1, p. 13 en 14) – betreft, blijft het risico eerder laag dat zij en/of hun familieleden door de Taliban zouden worden gevisieerd (EASO, COI report, Afghanistan, Individuals targeted by armed actors in the conflict, december 2017, p.61-64). Het risico om in de Afghaanse hoofdstad door uw belagers te worden gevisieerd kan volgens informatie wel hoger zijn indien er sprake zou zijn van een of andere persoonlijke vete, rivaliteit of conflict. Uit uw verklaringen kan echter geen enkele aanwijzing hiervoor worden afgeleid.

Met betrekking tot de veiligheidssituatie in de Afghaanse hoofdstad kan er worden geconcludeerd dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kaboel relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kaboel van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kaboel, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kaboel. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kaboel met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Geconfronteerd met de mogelijkheid van een interne vlucht verwijst u naar uw problemen met de taliban en de druk die de taliban op uw vader zouden uitoefenen om u te dwingen terug te keren naar uw regio van herkomst. U geeft bijkomend aan geen werk te zullen vinden en als ismaili te zullen worden gediscrimineerd (CGVS2, p.13). Met betrekking tot de dwang die uw vader zou ondervinden indien u in Kaboel zou verblijven, moet worden vastgesteld dat uit uw verklaringen blijkt dat uw vader nog steeds in uw regio van herkomst verblijft. De Taliban zou u er nog steeds zoeken en naar u vragen. Uw vader zou aangeven niet te weten waar u zich bevindt (CGVS2, p.13). Er kan wat dit betreft echter niet worden ingezien op welke manier een verblijf in de Afghaanse hoofdstad de huidige situatie van uw vader zou wijzigen. Met betrekking tot uw vrees in Kaboel niet aan een job te zullen geraken moet worden gesteld dat uit de verklaringen van u en uw familie blijkt dat u in Kaboel op een draagkrachtig (ismaili) netwerk kan terugvallen dat u in staat moet stellen er een menswaardig bestaan uit te bouwen. Uit informatie van het CGVS blijkt verder dat ismaili in Afghanistan niet het voorwerp uitmaken van vervolging vanwege de Taliban omwille van hun religie. Hoewel Islamitische Staat door middel van aanslagen op de gemeenschap poogt een sectair conflict uit te lokken is hiervan in Afghanistan vooralsnog geen sprake.

Deze elementen kunnen echter niet als een ernstige hinderpaal voor het uitbouwen van een menswaardig bestaan in de Afghaanse hoofdstad.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kaboel. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kaboel over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) *juncto* artikel 48/4, § 2 b) van de Vreemdelingenwet past verzoeker de verschillende elementen uit de definitie van het begrip ‘vluchteling’ toe op zijn eigen situatie. Daarbij geeft verzoeker aan bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan te vrezen onderworpen te worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling, waarbij hij geen bescherming kan verkrijgen van de lokale autoriteiten omdat zij niet in staat zijn om zichzelf te beschermen.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” *juncto* het gelijkheidsbeginsel, *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij tracht vervolgens de verschillende motieven van de bestreden beslissing te verklaren en te weerleggen.

In wat zich aandient als een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt vast dat er geen motivering is opgenomen omtrent de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Hij benadrukt hierbij het principe van de “*sliding scale*” en meent dat hij zijn persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk heeft gemaakt en hem aldus minstens de subsidiaire beschermingsstatus moet worden verleend.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Per drager laat verwerende partij op 13 november 2018 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus “*Afghanistan: Security situation Kabul City*” van 24 april 2018, een uittreksel uit het rapport “*EASO COI Report: Afghanistan. Security Situation – update*” van mei 2018 (p. 1-34) en een uittreksel uit het rapport “*EASO Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van juni 2018 (p. 71-77 en 83-84) (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Ter terechtzitting legt verzoeker nog volgende bijkomende stukken neer: kopieën van verblijfstitels van familieleden (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

Waar verzoeker stelt dat minstens *“de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van *“de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* kan dan ook niet worden aangenomen.

2.3.2.2. In de mate dat geloof wordt gehecht aan verzoekers profiel als lokale politieagent (*“akabi”*) die werkzaam was aan het checkpoint in Bekh in de periode *“qaws”* tot 18 *“hut”* van 1394 (2016) - hetgeen in de bestreden beslissing het geval is -, dient erop gewezen dat verzoeker geen geloofwaardig elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Er moet immers worden benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de problemen die hij met de taliban kende, alsook de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit het rapport *“EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis”* van juni 2018 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt en dat de wegen van de luchthaven naar de stad Kabul overdag in het algemeen als veilig worden beschouwd, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Verder blijkt uit het rapport *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018 dat een intern vestigingsalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er toegang is tot huizing, elementaire levensvoorzieningen zoals sanitaire voorzieningen, gezondheidszorg en onderwijs en mogelijkheden tot levensonderhoud of bewezen en duurzame hulp om toegang tot een adequate levensstandaard te verzekeren. Daarnaast moet er bescherming worden geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van herkomst. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels van beroepsleeftijd die verder geen specifieke kwetsbaarheden hebben, in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden bijgetreden waar deze op goede gronden overweegt dat, rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, van hem redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in de hoofdstad Kabul vestigt. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

"Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een jongeman bent die tot de twaalfde graad naar school geweest is (CGVS1, p. 10). Verder blijkt u uit een welgestelde familie te komen. U verklaart zelf dat uw familie geen financiële problemen kende (CGVS2, p. 10). Verder verklaarde u dat uw familie in het bezit is van een eigen huis, vee en 20 jerib gronden, en dat jullie zelfs werkers konden inhuren om deze gronden voor jullie te bewerken (CGVS1, p. 4; CGVS2, p. 10). Uw vader zou bovendien een respectabele functie gehad hebben in de medische sector (CGVS2, p. 3-9). Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u beschikt over een netwerk in Kaboel. Uw tante langs vaderskant zou zich ondertussen in Kaboel gevestigd hebben (CGVS2 tante Y. M. G. 1616207, p. 4). Ook via uw oom Y. Mo. A. (1616206), zou u over een invloedrijk netwerk in Kaboel kunnen beschikken. Deze oom blijkt namelijk connecties te hebben met zakenmensen en Kaboelde [sic] Agha Khan en zijn vertegenwoordigers in Kaboel en met stamleden uit jullie eigen regio die zich daar gevestigd hebben (CGVS2 oom Y. Mo. A. 1616206, p. 8-10). Uit de vaststelling dat uw oom in België verblijft, kan niet worden afgeleid dat u niet op zijn netwerk in de Afghaanse hoofdstad zou kunnen rekenen. Ook zelf blijkt u dorpelingen te kennen die zich in Kaboel gevestigd hebben (CGVS2, p. 11-12). Gezien u dus een jongeman bent, die op zijn minst een basisopleiding genoten heeft, afkomstig is uit een opgeleide en welgestelde familie, en netwerk heeft in Kaboel, kan men ervan uitgaan dat u in staat bent om een duurzaam leven op te bouwen in Kaboel."

Verzoeker hekelt dat er in zijn geval toepassing werd gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet, vervolgt dat het zelfs om een willekeurige toepassing van dit artikel gaat omdat verzoekers raadsman geen andere gevallen bekend zijn en meent dat dit neerkomt op een schending van het gelijkheidsbeginsel. De Raad benadrukt in dit verband dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming, zodat een verwijzing naar andere Afghaanse dossiers niet dienstig is. Bovendien blijkt uit de uitgebreide motieven van de bestreden beslissing dat artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet *in casu* met recht werd toegepast en er allerm minst sprake kan zijn van een willekeurige toepassing van dit artikel. Dat de commissaris-generaal het dossier beoordeeld heeft alsof het over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zou gaan, kan allerm minst gevolgd worden nu duidelijk uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal overweegt dat verzoeker zich van zijn vrees voor vervolging door de taliban kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Verzoeker vervolgt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is uitgegaan van een foutieve en selectieve lezing van het gehoorverslag met betrekking tot zijn financiële situatie nu uit zijn verklaringen blijkt dat de grond waarover zijn familie beschikte niet altijd van water was voorzien en hij zijn financiële situatie als gemiddeld heeft omschreven. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen niet verder komt dan het louter herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Dergelijk verweer is echter niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas, te ontkrachten. Verzoeker slaagt er dan ook geenszins in het geheel van voormelde vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen. In zoverre verzoeker nog aanvoert dat zijn reis bovendien ten dele gefinancierd moest worden door middel van een lening, hetgeen erop wijst dat hij niet tot een kapitaalachtige familie behoort, slaagt hij er andermaal niet in te overtuigen. Zo dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker gedurende het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft aangegeven dat zijn vader de som van 7000 dollar betaalde voor zijn reis, zonder daarbij enigszins melding te maken van het feit dat hiervoor een lening moest worden aangegaan (administratief dossier, stuk 19, vraag 36). Zo al enig geloof zou worden gehecht aan het feit dat verzoekers vader een lening aanging voor het financieren van verzoekers reis, dient nog te worden opgemerkt dat verzoeker er niet in slaagt om duidelijkheid te scheppen over de precieze som die geleend moest worden, dan wel of er geen familieleden waren die over de nodige middelen beschikten om het verschil bij te passen (notities persoonlijk onderhoud d.d. 22 maart 2018 (CGVS II), administratief dossier, stuk 5, p. 10-11).

Verzoeker gaat er bovendien aan voorbij dat uit zijn verklaringen blijkt dat zijn familie geen financiële problemen kende (CGVS II, administratief dossier, stuk 5, p. 10), dat zijn gezin in het bezit was van een eigen huis, vee en 20 “*jerib*” grond, alsook in de mogelijkheid was om werkers in te huren om deze gronden te bewerken (CGVS II, administratief dossier, stuk 5, p. 10 en notities persoonlijk onderhoud d.d. 12 mei 2017 (CGVS I), administratief dossier, stuk 10, p. 4). Uit deze verklaringen kan aldus wel degelijk worden afgeleid dat verzoeker, naar Afghaanse normen, uit een welgestelde familie komt.

Dat het feit dat verzoekers vader een bekend en respectabel persoon is, verzoeker kwetsbaarder zou maken bij een vestiging in Kabul, kan evenmin overtuigen. Uit verzoekers verklaringen kan immers slechts worden afgeleid dat verzoekers vader in het dorp Bekh, district Dahane Ghorī in de provincie Baghlan actief was als “*supervisor*” in de kliniek van Bekh (CGVS I, administratief dossier, stuk 10, p. 7) en dat hij omwille van zijn werk in het ziekenhuis gerespecteerd werd door de mensen van het dorp (CGVS II, administratief dossier, stuk 5, p. 11). Dat dit een negatieve impact zou hebben op verzoekers mogelijkheid om zich te vestigen in Kabul is een blote bewering die verzoeker op geen enkele objectieve wijze staakt. Bovendien dient erop gewezen dat verzoeker zelf aangeeft dat zijn vader nog steeds in het dorp Bekh, district Dahane Ghorī in de provincie Baghlan woont, hetgeen volgens zijn verklaringen nochtans onder controle staat van de taliban. Dat verzoeker daarbij tevens aangeeft dat zijn vader, behoudens vragen van de taliban naar de locatie van zijn zoon (verzoeker), verder geen problemen kent in Afghanistan (CGVS I, administratief dossier, stuk 10, p. 8), relativeert verder de door verzoeker geschetste kwetsbaarheid.

Met betrekking tot het betoog dat verzoekers tante Y. M. G. en oom Y. Mo. A. alsook hun dochter en schoonzoon naar België gevlucht zijn en hier erkend werden als vluchteling, dient er vooreerst op gewezen dat, hoewel verzoeker ter terechtzitting de verblijfstitels van zijn familieleden voorlegt (rechtsplegingsdossier, stuk 9, hieruit geenszins kan blijken op welke grond deze verblijfstitel werd toegekend aan de respectievelijke familieleden. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat zijn oom en tante om geheel andere redenen Afghanistan hebben verlaten. Zo geeft hij gedurende het persoonlijk onderhoud d.d. 12 mei 2017 immers aan: “*Iedereen had zijn of haar problemen maar ze hadden een soort vijandschap, vijanden, als ik het hoorde hun zonen had [sic] iemand gestoken met een mes en dat was de reden dat de vijandscha [sic] startte daardoor.*” (CGVS I, administratief dossier, stuk 10, p. 9). Dat hij in het verzoekschrift plots een andere reden(en) voor hun vlucht naar België naar voor schuift, komt in wezen neer op het poneren van *post-factum* verklaringen die geen steun vinden in het administratief dossier (zie ook map ‘Landeninformatie’, stukken 6 en 7) en verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Hoe dan ook dient benadrukt dat, hoewel in overweging 36 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) beklemtoond wordt dat gezinsleden van een bedreigde persoon in regel het risico lopen zich ook zelf in een kwetsbare situatie te bevinden volgt uit artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn niet dat een verzoek om internationale bescherming zonder meer kan worden toegewezen op grond dat een gezinslid van de verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt. Artikel 4, lid 3 van de Kwalificatierichtlijn gebiedt immers dat elk verzoek op individuele basis wordt beoordeeld (HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, “*Ahmedbekova en Ahmedbekova t. Zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite*”). Bij de beoordeling op individuele basis wordt immers rekening gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker. Uit de uitgebreide motieven van de bestreden beslissing blijkt evenwel dat verzoeker *in casu* geenszins aantoonde dat hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin koestert, noch dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen nu hij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Overigens merkt de Raad nog op dat het enkele gegeven dat verzoekers tante Y. M. G. en zijn oom Y. Mo. A. zich thans in België bevinden, niet betekent dat verzoeker niet langer op hun netwerk zou kunnen steunen in Kabul. Te meer nu verzoeker aangeeft dat hij zelf dorpelingen kent die zich in Kabul gevestigd hebben (CGVS II, administratief dossier, stuk 5, p. 11-12).

Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht bemerkt als volgt:

“*Inzake de door u aangehaalde problemen met de Taliban moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat er geen aanwijzingen zijn dat personen die naar de steden verhuizen nog langer gevisieerd worden door de taliban, waarvan de prioriteiten en operationele capaciteit zich in de steden concentreert op ‘high profile targets, ranking from serving*

government officials upwards' (EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 97-98; EASO, COI report Afghanistan, Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans, december 2012). Ook uit recente informatie in dit verband kan worden afgeleid dat hoewel de Taliban over informatie beschikt in de Afghaanse hoofdstad, zij zich nog steeds richten op hoge profielen. Wat lagere profielen zoals u – u was immers slechts gedurende een viertal maanden actief als arbaki (CGVS1, p.11) en stond enkel in voor de bewaking van de commandopost in uw dorp (CGVS1, p. 13 en 14) – betreft, blijft het risico eerder laag dat zij en/of hun familieleden door de Taliban zouden worden gevisieerd (EASO, COI report, Afghanistan, Individuals targeted by armed actors in the conflict, december 2017, p.61-64). Het risico om in de Afghaanse hoofdstad door uw belagers te worden gevisieerd kan volgens informatie wel hoger zijn indien er sprake zou zijn van een of andere persoonlijke vete, rivaliteit of conflict. Uit uw verklaringen kan echter geen enkele aanwijzing hiervoor worden afgeleid."

Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen deze vaststellingen en overwegingen nu hij zich beperkt tot het louter volharden in zijn vluchtrelaas. Het louter herhalen van de vluchtmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij aldus in gebreke blijft.

2.3.2.3. In zoverre verzoeker nog aanvoert dat hij sjiit (Hazara) is en er meerdere gerichte aanslagen hebben plaatsgevonden tegen sjiiten in Kabul, benadrukt de Raad dat, om te oordelen of er sprake is van een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, alle omstandigheden in rekening moeten worden gebracht. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Dit blijkt evenwel niet uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') noch uit het verzoekschrift. De Raad benadrukt te dezen dat verzoeker noch tijdens zijn persoonlijk onderhoud, noch in onderhavig verzoekschrift afdoende concrete aanwijzingen naar voor bracht waaruit kan blijken dat hij als Hazara/sjiitisch ismaili een bijzonder risico zou lopen in geval van terugkeer naar Afghanistan. De loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikelen over de toestand in het land van herkomst en het poneren van een vrees voor vervolging, kan immers geenszins volstaan om aan te tonen dat ook verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan aan een dergelijke behandeling zal worden onderworpen. Aldus toont verzoeker niet aan dat hij persoonlijke problemen kent omwille van zijn Hazara geloofsovertuiging.

2.3.2.4. Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient benadrukt dat hoger werd vastgesteld dat verzoeker *in casu* over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de hoofdstad Kabul.

Uit het rapport *“EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis”* van juni 2018 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt en dat de wegen van de luchthaven naar de stad Kabul overdag in het algemeen als veilig worden beschouwd, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het rapport *“EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis”* van juni 2018 en het rapport *“EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update”* van mei 2018 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker om internationale bescherming en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie het rapport *“EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation”* van december 2017 (administratief dossier, map 'Landeninformatie'), het rapport *“EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update”* van mei 2018 en de COI Focus *“Afghanistan. Security situation in Kabul city”* van 24 april 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 7)) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Niettegenstaande het geweld in de stad Kabul slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie van de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totaal bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat in de stad Kabul relatief weinig burgerslachtoffers vallen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. Deze terreuraanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen *“high profile”*-doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk *“collateral damage”* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten geviséerd. Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd waarbij moskeeën en evenementen van de sjiietische gemeenschap werden geviséerd, zodat er in deze geen sprake is van willekeurig geweld. Het geweld afkomstig van IS heeft immers een doelgericht karakter.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Het rapport *EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis* van juni 2018 door de verwerende partij met haar aanvullende nota van 13 november 2018 in het dossier neergelegd vermeldt dat, zo willekeurig geweld in de hoofdstad Kabul voorkomt, het niveau van dit geweld niet dermate hoog is dat een burger enkel door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet loopt. Het rapport besluit dat afhankelijk van de omstandigheden van de individuele zaak een intern vestigingsalternatief in Kabul mogelijk is. Zoals *infra* zal blijken verzetten de persoonlijke omstandigheden van verzoeker zich niet tegen een intern vestigingsalternatief in Kabul.

Met het louter betwisten van dit besluit en het citeren uit diverse rapporten en artikelen, toont verzoeker niet aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoeker aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie van de stad Kabul is gesteund. In zoverre verzoeker nog verwijst naar het feit dat hij sjiit (Hazara) is en hij een vrees poneert voor een reëel risico op ernstige schade in Kabul, kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hoger reeds werd uiteengezet in dit verband.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Geconfronteerd met de mogelijkheid van een interne vlucht verwijst u naar uw problemen met de taliban en de druk die de taliban op uw vader zouden uitoefenen om u te dwingen terug te keren naar uw regio van herkomst. U geeft bijkomend aan geen werk te zullen vinden en als ismaili te zullen worden gediscrimineerd (CGVS2, p.13). Met betrekking tot de dwang die uw vader zou ondervinden indien u in Kaboel zou verblijven, moet worden vastgesteld dat uit uw verklaringen blijkt dat uw vader nog steeds in uw regio van herkomst verblijft. De Taliban zou u er nog steeds zoeken en naar u vragen. Uw vader zou aangeven niet te weten waar u zich bevindt (CGVS2, p.13). Er kan wat dit betreft echter niet worden ingezien op welke manier een verblijf in de Afghaanse hoofdstad de huidige situatie van uw vader zou wijzigen. Met betrekking tot uw vrees in Kaboel niet aan een job te zullen geraken moet worden gesteld dat uit de verklaringen van u en uw familie blijkt dat u in Kaboel op een draagkrachtig (ismaili) netwerk kan terugvallen dat u in staat moet stellen er een menswaardig bestaan uit te bouwen. Uit informatie van het CGVS blijkt verder dat ismaili in Afghanistan niet het voorwerp uitmaken van vervolging vanwege de Taliban omwille van hun religie. Hoewel Islamitische Staat door middel van aanslagen op de gemeenschap poogt een sectair conflict uit te lokken is hiervan in Afghanistan vooralsnog geen sprake.

Deze elementen kunnen echter niet als een ernstige hinderpaal voor het uitbouwen van een menswaardig bestaan in de Afghaanse hoofdstad.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kaboel. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

Daar waar UNHCR stelt dat een intern vestigingsalternatief in het algemeen niet beschikbaar is in Kabul (*“UNHCR considers that an IFA/IRA is generally not available in Kabul”, (eigen onderlijning)*), dient erop gewezen dat uit het geheel van de richtlijnen van UNHCR van 30 augustus 2018, alsook uit de informatie van EASO blijkt dat een intern vestigingsalternatief in de stad Kabul geenszins wordt uitgesloten voor iedere verzoeker. Er dient benadrukt te worden dat in de richtlijnen van UNHCR onder meer wordt gesteld als volgt: *“[...] an assessment of the possibility of relocation to Kabul requires an assessment of both the relevance and the reasonableness of this proposed area of relocation. In addition, if an IFA/IRA to Kabul is considered in asylum procedures, all relevant general and personal circumstances regarding the relevance and reasonableness of Kabul as a proposed area of relocation for the particular applicant must be established to the extent possible and must duly be taken into account.”* (vrije vertaling: de beoordeling van de mogelijkheid van hervestiging naar Kabul vereist een beoordeling van zowel de relevantie als de redelijkheid van deze vooropgestelde regio van hervestiging. Bovendien, wanneer een intern vestigingsalternatief naar Kabul wordt overwogen in asielprocedures, moeten alle relevante algemene en persoonlijke omstandigheden betreffende de relevantie en de redelijkheid van Kabul als een vooropgestelde regio van hervestiging voor de concrete verzoeker zoveel als mogelijk worden vastgesteld en moet hiermee terdege rekening worden gehouden.). Hieruit blijkt dat wel degelijk toepassing kan worden gemaakt van een intern vestigingsalternatief naar de stad Kabul, rekening houdend met de relevante algemene en persoonlijke omstandigheden.

Inzake de algemene omstandigheden kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hoger reeds werd gesteld in verband met de veiligheidssituatie in en de bereikbaarheid van de stad Kabul. Met betrekking tot de persoonlijke omstandigheden dient vastgesteld dat uit de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing blijkt dat *in casu* een intern vestigingsalternatief in hoofde van verzoeker redelijk kan worden geacht.

Waar verzoeker erop wijst dat er in zijn hoofde sprake is van persoonlijke omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, benadrukt de Raad vooreerst dat het louter aanhalen van een risico op ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat dit risico reëel is. Dit risico dient immers ook steeds te worden getoetst aan enkele objectieve vaststellingen en een verzoeker om internationale bescherming dient in dit verband het risico concreet aannemelijk te maken. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker om internationale bescherming die van mening is dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die de toepassing van de "*sliding scale*", zoals uitgewerkt in de jurisprudentie van het Hof van Justitie, rechtvaardigen.

Hoewel het Hof van Justitie de aard van de "*persoonlijke omstandigheden*" niet heeft gepreciseerd, kunnen deze omstandigheden niettemin, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert (HvJ 17 februari 2009 (GK), "*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*", nr. C-465/07, § 28). Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg hebben dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Verzoeker dient dus aan te tonen dat de persoonlijke omstandigheden die hij aanwijst van dien aard zijn dat ze tot gevolg hebben dat hij een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot het betogen dat zijn vader een bekend en respectabel persoon is, dat hij sjiïet is en dat zijn oom, tante en kinderen in België als vluchteling zijn erkend en het gezin in de negatieve aandacht is gekomen. De Raad brengt evenwel in herinnering dat onder "*persoonlijke omstandigheden*" enkel die omstandigheden kunnen worden begrepen die tot gevolg hebben dat de verzoeker om internationale bescherming, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. *In casu* geeft verzoeker, door te wijzen op het profiel van zijn familieleden (waaraan geen geloof kan worden gehecht, zoals blijkt uit het voorgaande), alsook het feit dat hij sjiïet is, aan dat hij een groter risico zou lopen op schade ingevolge van doelgericht geweld. Dergelijke redenering strookt niet met de uitlegging die het Hof van Justitie aan artikel 15, C van de Kwalificatierichtlijn heeft gegeven en gaat tevens volledig voorbij aan het feit dat dit in wezen elementen betreffen die beoordeeld moeten worden in het licht van artikel 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker kan zich te dezen aldus niet dienstig beroepen op het arrest "*Elgafaji*", waar het Hof van Justitie oordeelde dat "*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.*".

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat terdege rekening werd gehouden met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker en dat hij in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord.

Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

De middelen zijn ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER